

Inleiding

In *De Bijbel voor jullie* wordt een groot deel van de Bijbel behandeld. Maar niet in precies dezelfde volgorde als de Bijbel. En ook in eenvoudiger taal. De levensverhalen van veel bekende personen uit de Bijbel worden beschreven vanuit een bepaalde gezichtshoek: het maken van keuzes. Kiezen ze vóór of tegen God? En wat zijn de gevolgen van hun keuze?

Er zijn diepe sporen getrokken door de wereldgeschiedenis vanwege de keuze van één mens. Ook wij moeten telkens kiezen, in kleine dingen en grote dingen.

De levensverhalen van mensen in de Bijbel zijn voorbeelden voor ons. Dit staat in Romeinen 15 vers 4.

Soms doe je het fout. Dit is met de uit de Bijbel besproken personen net zo. Gelukkig hebben wij, net als zij, een machtige God. Hij wil ons altijd leiden en helpen bij het maken van onze keuzes. De God van Adam en Noach, van Abraham, Izak en Jakob, van David en Salomo, van Daniël en Esther, van Petrus en Johannes, van Lucas en Paulus, is ook onze God. Hij is de Schepper van de hemel en de aarde en blijft dat tot in eeuwigheid.

In *De Bijbel voor jullie* worden levensgeschiedenissen van *negentwintig* personen van het Oude Testament in tijdsvolgorde behandeld. Het begint bij Adam en Eva en eindigt in dit boek bij Nehemia. Dit is dan in de tijdslijn het einde van het Oude Testament. Soms raken de levens van mensen in de Bijbel elkaar. Denk maar aan Saul en David. In deze gevallen staan beide personen in het middelpunt, maar in het ene verhaal wordt Saul beschreven als de figuur om wie alles draait en in het andere is het David.

Het Nieuwe Testament zit anders in elkaar. In ieder verhaal staat Jezus, Gods Zoon, centraal: alles gaat om Hem. De personen die hier beschreven worden, staan allemaal in verbinding met de Here Jezus.

Deze mensen hebben – de één vroeg, de ander laat – allemaal een keuze gemaakt ten opzichte van de Here Jezus. Vóór of tegen Hem. De gevolgen blijken in het verhaal.

Ouders kunnen *De Bijbel voor jullie* aan hun kinderen voorlezen; kinderen kunnen dit boek zelf lezen. Opnieuw of voor de eerste keer ontdekken ze dan hoe geweldig God is. De keuze voor Hém is de enige goede keus.

Bijzonderheden bij het lezen van dit boek:

- De extra tekst tussen twee gele blokjes kan bij het lezen overgeslagen worden. Die is bedoeld als verdiepingstof of als extra uitleg van een bepaald onderdeel. Deze uitleg is meestal gebaseerd op de Bijbel, en in sommige gevallen op geschiedenisboeken of naslagwerken.
- Wanneer een belangrijk woord voor het eerst genoemd wordt, is het *cursief* gezet. Vaak wordt het dan direct uitgelegd.
- Profetieën die nagenoeg letterlijk uit de Bijbel zijn overgenomen, springen links iets in (zie bijvoorbeeld de geschiedenis van Bileam).
- Boven aan ieder hoofdstuk is op de tijdbalk af te lezen in welke periode het verhaal zich afspeelt.

2. Noach

De zondvloed

Genesis 6 – 9

Het was zo prachtig begonnen in het Paradijs, de hof van Eden.

Maar door de verkeerde keus van Adam en Eva werd alles akelig. Niet alleen bij Adam, Eva en de mensen die daarna geboren werden, maar ook bij de dieren, de planten en de bomen.

Adam en Eva mochten niet meer in de prachtige hof wonen, waar God 's avonds bij hen kwam; en ze moesten in het vervolg hard werken voor hun eten.

Ze kregen twee zonen, Kaïn en Abel. Maar Kaïn vermoordde zijn broer Abel en vluchtte daarna. Gelukkig kregen ze daarna weer een zoon, Seth. En ze kregen nog meer kinderen, jongens en meisjes.

Na een poos zijn er al heel wat mensen op de aarde. De Here God houdt van hen. Maar zij houden niet van Hém, en ze gehoorzamen Hem ook niet. Ze houden meer van zichzelf en van hun feestjes.

Dat ze God verdriet doen met hun slechte leven, interesseert hun niet. Zo raken ze steeds verder bij Hem vandaan. Ze dénken zelfs niet eens meer aan Hem; ze zijn hun Schepper helemaal vergeten.

De mensen leven zó vreselijk; erger kan het niet. De Here God vindt het verschrikkelijk dat de mensen Hem zijn vergeten, dat ze alleen nog maar aan zichzelf denken, en goddeloze dingen doen.

Dáárvoor heeft Hij de wereld niet gemaakt. Hij heeft de aarde geschapen voor mensen die van Hem houden, en die Hem gehoorzamen.

Het gaat helemaal verkeerd zo, vindt God. Al die goddeloze mensen, die niet van Mij houden en Mij ongehoorzaam zijn, kunnen niet meer blijven leven.

Omdat de mensen niet luisteren naar de Here God maar naar Satan, gaat het verkeerd met hen. Het is al net als Adam en Eva in de hof van Eden.

En voor de tweede keer denkt Satan dat hij het van God gewonnen heeft. Maar voor de tweede keer heeft hij het mis!

Ik begin opnieuw, en Ik laat alleen Noach en zijn gezin in leven. Ik weet dat Noach, z'n vrouw en zijn drie getrouwde zonen, Mij wel liefhebben, denkt de Here God.

Inderdaad, Noach en zijn gezin hebben de goede keus gemaakt. Zij houden van God en gehoorzamen Hem.

Op een dag, Noach is dan al meer dan vijfhonderd jaar oud, geeft de Here hem een vreemde opdracht. Hij zegt: 'Noach, de mensen zijn zó goddeloos geworden; ze mogen niet meer blijven leven. Ik breng een vloed van water over de aarde; de hele aarde komt onder water te staan zodat iedereen verdrinkt. Zelfs de hoogste berg komt nog onder water. Alleen jij en jouw gezin mogen blijven leven; jullie hebben Mij lief.

Daarom moet je een groot schip maken, een ark. Die ark wordt honderdvijftig meter lang, vijftwintig meter breed en vijftien meter hoog. Je moet hem bouwen van goferhout en er drie verdiepingen in maken. Bovenin maak je een raam, en opzij de deur. Van binnen en van buiten bestrijk je de ark met teer, zodat hij waterdicht is. Je drie zonen, Sem, Cham en Jafeth, kunnen je helpen met dit grote karwei.

Wanneer over een poos de hele aarde onder water komt, zullen ook alle dieren verdrinken. Dan is er geen enkel dier meer op de aarde. Daarom wil Ik dat je van alle 'onreine' dieren één mannetje en één vrouwtje in de ark brengt. Maar van alle 'reine' dieren moet je zeven mannetjes en zeven vrouwtjes naar binnen brengen. Al deze dieren moeten eten hebben, en jullie ook, wanneer jullie in de ark zitten. Vul dus de hele ark met eten.'

De Here God heeft de dieren verdeeld in 'reine' en 'onreine' dieren. Na de zondvloed mogen de reine dieren door de mensen opgegeten worden, en ze mogen ook aan de Here

geofferd worden. De onreine dieren mogen niet opgegeten en aan God geofferd worden. Welke dieren rein zijn, en welke dieren onrein zijn, staat in het boek Leviticus.

Een schip van honderdvijftig meter lang en vijftig meter breed is niet mooi; het is geen sierlijk schip. Maar het ligt wel heel stevig op het water.

Zelfs bij het grootste noodweer zal het niet omslaan. En dat is de bedoeling van deze ark, want er zal een verschrikkelijk noodweer komen.

Noach en zijn zonen bouwen de ark zoals de Here God het hun heeft gezegd.

Ondertussen komen er natuurlijk veel mensen bij hen kijken. Helaas zijn ze niet vriendelijk tegen de ijverige bouwers. Ze bespotten hen alleen maar, en zeggen: 'Jullie zijn ook niet wijs. Wie bouwt er nu een schip midden op het land; en dan nog zo'n raar schip ook. Wat een model!'

Maar Noach en zijn zonen bouwen gewoon verder. Ze trekken zich niets aan van de spottende woorden.

Maar ze zeggen wel iets terug. Noach antwoordt de spotters: 'Jullie spotten met ons, maar eigenlijk spotten jullie met God, jullie Schepper. Luister naar Hem en gehoorzaam Hem. Wanneer jullie dat niet doen, zullen jullie allemaal verdrinken als de ark klaar is. De Here God zal over een poos de hele aarde onder water zetten. Iedereen die dan niet in de ark zit, zal verdrinken.'

Noach en zijn zonen krijgen alleen maar een spottend gelach als antwoord.

Eindelijk is de ark inderdaad klaar. Klaar voor acht mensen: voor Noach en zijn vrouw, en voor Sem, Cham en Jafeth en hun vrouwen. Hij is ook klaar voor veel dieren, die al op weg zijn naar het schip. Noach hoeft ze niet te vangen of bij zich te fluiten. Nee, God Zelf stuurt ze. Rustig lopen ze twee aan twee de ark in. Binnen geeft Noach ieder dier de plek die hij ervoor uitgezocht heeft. Zeven dagen is hij hiermee bezig en dan heeft ieder dier zijn eigen plaats. Daarna gaat Noach zelf met zijn gezin de ark in. Acht mensen stappen rustig naar binnen. Ze weten niet wat hun te wachten staat, maar ze vertrouwen op God. Dan sluit God Zelf de deur. Nu kan er niemand meer uit, maar er kan ook niemand meer in. Voor de lachende en spottende mensen die om de ark heen lopen, is het te laat!

Het begint te regenen. Het is niet een klein buitje, en het duurt ook niet een paar dagen. Veertig dagen en nachten regent het verschrikkelijk! Het water komt niet alleen uit de lucht, het lijkt of het overal vandaan komt. In de Bijbel staat: 'Op die dag openen alle kolken van de grote waterdiepte zich, en de sluizen van de hemel worden geopend. Veertig dagen en veertig nachten komt er van alle kanten water over de aarde.' Het wordt een vreselijk noodweer; een noodweer zoals er nog nooit geweest is, en zoals er daarna ook nooit meer komen zal!

In de Bijbel staat dat deze enorme hoeveelheid water over de aarde de *zondvloed* heet, omdat de mensen verschrikkelijk zondig zijn.

Het water komt steeds hoger en hoger. Mensen en dieren vluchten. Ze klimmen in hoge bomen; ze rennen naar de heuvels; ze rennen naar de hoogste berg. Maar het water komt hen overal achterna, en iedereen verdrinkt!

Tegelijk met het stijgen van het water is de ark gaan drijven. Acht mensen en veel dieren zitten veilig binnen. Maar buiten is het verschrikkelijk. Het stormt, het regent! Het regent zolang tot er alleen nog maar water te zien is op de aarde.

Nergens is meer een stukje droge grond te vinden. Het is voor mensen niet te begrijpen waar al dat water vandaan is gekomen. Maar de Here God weet en kan alles. Hij heeft de hemel en de aarde immers Zelf geschapen!

Veertig dagen lang blijft het water stijgen; dan staat het zeven meter boven de hoogste berg. Honderdvijftig dagen blijft het zo hoog staan. Maar dan vindt de Here God dat het nú lang genoeg heeft geduurd. Op de een of andere manier zorgt Hij ervoor dat het water langzaam wegzakt.

De ark die al die tijd op het stijgende en dalende water heeft gedreven, blijft plotseling ergens vastzitten. Noach wacht nog veertig dagen, maar dan wil hij graag weten of de aarde weer droog is. Hij kan het zelf niet zien; de deur is nog gesloten, en het raam zit te hoog.

Maar een vogel kan overal naartoe! Noach laat dus een vogel, een raaf, wegvliegen uit het raam. De raaf vliegt een paar keer om de ark heen en verdwijnt dan. Ze zien hem niet meer terug. Een raaf lust alles: vlees en zaadjes en plantjes. Hij kan dus weer genoeg eten vinden op de aarde. Anders was hij wel teruggekomen. Na de raaf laat Noach een duif wegvliegen. Maar de duif kan geen eten vinden en komt weer terug. De aarde is nog te nat. Duiven eten ook heel andere dingen dan raven; zij eten alleen maar zaadjes.

Zeven dagen later, als het water nog verder gezakt is, of misschien zelfs helemaal verdwenen is, laat Noach de duif opnieuw wegvliegen. Ze blijft de hele dag weg, maar 's avonds komt ze toch weer terug in de veilige

ark. Ze heeft wel iets meegenomen: een vers blad van een olijfboom. De bomen krijgen dus weer blaadjes. Dát is een goed teken! Weer een week later laat Noach de duif voor de derde keer vliegen. Deze keer komt ze niet terug. Ze heeft nú genoeg zaadjes gevonden om te kunnen leven.

Noach denkt: Zouden wij er nu ook gauw uit kunnen? We zitten hier al ongeveer een jaar met z'n allen. Wij willen ook graag weer op de droge aarde wonen, net als de raaf en de duif.

Eindelijk is het zover. De Here God zegt: 'Ga er maar uit met je gezin, Noach. De mensen en de dieren kunnen weer op de aarde leven.'

Als de deur opengaat, vliegen de vogels meteen weg en zingen ergens in een boom eindelijk weer een vrolijk lied. Alle andere dieren blijven eerst wat aarzelend bij de ark staan. Na een jaar is de wijde wereld nog wat vreemd voor hen. Maar even later verdwijnen ze allemaal. Heerlijk vinden ze het om weer te kunnen rennen!

Noach weet natuurlijk helemaal niet waar ze terechtgekomen zijn. Maar in de Bijbel staat dat de ark is blijven vastzitten op de berg Ararat, toen het water ging dalen.

In het oosten van Turkije is ook een berg die Ararat heet. Maar of dit dezelfde berg Ararat is als die van Noach, weet niemand precies. Misschien wel, misschien niet.

Noach en zijn gezin zijn zó dankbaar en gelukkig dat zij op deze schone aarde mogen leven. Zijn zij betere mensen dan al die andere? Dan die mensen die verdronken zijn? O nee, zij doen net zo goed verkeerde dingen; zij doen ook zonden, en zij zijn daarom ook zondaars!

Toen Adam en Eva vroeger ongehoorzaam werden omdat ze niet luisterden naar de Here God, deden ze zonde; ze werden zondaars. En nu doen alle mensen die daarna geboren zijn, ook zonde. Iedereen doet verkeerde dingen, ook Noach en zijn gezin. Maar Noach en zijn gezin hebben de Here God lief, en ze hebben telkens spijt van hun verkeerde gedachten, en van de verkeerde dingen die ze doen.

Dat vertellen ze Hem dan ook. Daarom heeft God hén bewaard.

Noach maakt een altaar; hij slacht een paar reine dieren, legt ze op het hout van het altaar, steekt het hout in brand, en offert deze dieren aan de Here God. Hij en zijn gezin zijn zó dankbaar.

'Dit is de beste manier om aan God te laten zien dat we van Hem houden, en Hem dankbaar zijn,' zegt Noach.

De Here God ziet het offer natuurlijk. Hij zegt tegen Noach en zijn gezin: 'Ik maak een afspraak, een verbond met jullie. Nooit zal Ik meer een zondvloed over de aarde laten komen. Nooit zal Ik meer de hele aarde onder water zetten. En om jullie te laten zien dat Ik dit verbond met jullie niet vergeten zal, laat Ik zo nu en dan een regenboog in de lucht zien. Als het weer eens hard regent en jullie zien de regenboog, dan weten jullie dat Ik doe wat Ik beloofd heb! In het vervolg zal het ieder jaar zomer en winter worden; ieder jaar zal het een poos koud en een poos warm zijn. En telkens zal het een poos licht en een poos donker zijn, de dag en de nacht. Zolang de aarde bestaat, zal dit zo blijven.'

De Here God zegt nog meer: 'Vroeger mochten jullie alleen vruchten eten van struiken en bomen; ook tarwe, gerst en allerlei zaden. De planten waren voor de dieren. Maar vanaf nu mogen jullie óók alle planten eten. Jullie mogen zelfs sommige dieren, de reine dieren, doden en opeten.

Maar jullie mogen elkaar niet doden. Iemand die een ander doodt, zal zelf ook gedood worden!

Het is de bedoeling dat jullie veel kinderen krijgen, en dat deze kinderen ook weer veel kinderen krijgen. Al deze mensen moeten niet vlak bij elkaar blijven. De aarde is zó groot; ze kunnen overal wonen. Ik heb de héle wereld voor de mensen gemaakt!'

Noach wordt negenhonderdvijftig jaar! Ook hij heeft zijn klein- en achterkleinkinderen nog gezien, net als Adam.

Babel

Genesis 11

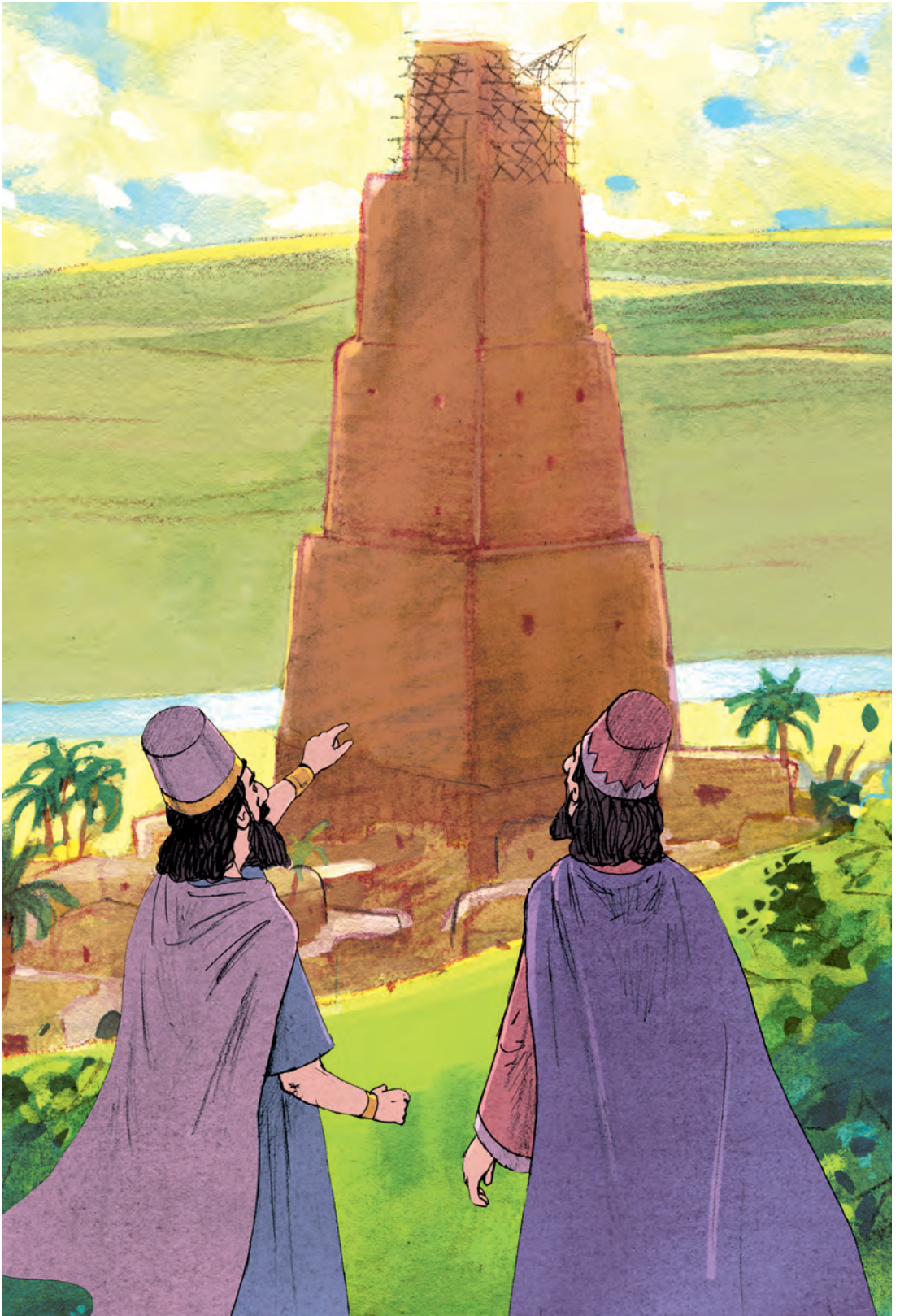
Dit verhaal hoort eigenlijk niet bij het verhaal over Noach. Het gebeurt ná zijn dood. Maar omdat alles weer net zo gaat als in de tijd dat Noach leefde, hoort het er wel een beetje bij. Want de mensen die ná Noach leven, en die weten wat voor verschrikkelijks er is gebeurd, zijn weer net zo slecht als de mensen vóór de zondvloed. Ook zij kiezen weer verkeerd; ook zij kiezen tegen God!

Als Noach er niet meer is, gaat de Here God verder met Noachs kinderen, Sem, Cham en Jafeth. Daarna met zijn kleinkinderen en zijn achterkleinkinderen; dus met de nakomelingen van Noach. Deze mensen houden van God, en ze gehoorzamen Hem ook.

Maar na een poos worden de nakomelingen van Noach helaas toch weer ongehoorzaam. Ze houden niet meer van God, en doen ook niet meer wat Hij tegen hen zegt.

De Here God wil dat de mensen overal op de aarde gaan wonen. Hij heeft tegen hen gezegd: 'De héle wereld moet bewoond worden, niet een klein stukje ervan. Ik heb de héle aarde voor hen gemaakt.' Toch doen de mensen dat niet. Ze willen dicht bij elkaar blijven. Ze zeggen: 'Wanneer we bij elkaar blijven, zijn we heel machtig; net zo machtig als God. Als we bij elkaar blijven wonen, zijn we veel machtiger dan wanneer we overal verspreid wonen. Samen zijn we sterk!'

Ze beginnen met het bouwen van een toren, in Babel. Deze toren moet zó hoog worden dat hij tot de hemel komt. 'Als onze toren tot de hemel komt, zijn we bijna bij God,' zeggen ze brutaal. Hoe durven ze zulke dingen te zeggen!

De Here God weet wel wat de bewoners van Babel van plan zijn; en Hij vindt dat natuurlijk niet goed.

Terwijl de mensen van Babel bezig zijn met bouwen, laat Hij iets vreemds gebeuren. Als de mensen niet vanzelf uit elkaar gaan, moet het maar op een andere manier. Het middel dat God daarvoor gebruikt, is: rúzie. Dat krijgen de bouwers van de toren dus, en niet zo'n beetje ook.

Tot nu toe spraken ze allemaal dezelfde taal en begrepen ze elkaar dus altijd. Maar opeens verstaan ze elkaar niet meer; iedereen spreekt plotseling een andere taal. Ze kennen helemaal geen andere talen, maar de Here God zorgt ervoor dat ze die nu wél kennen. Doordat ze allemaal een andere taal spreken, begrijpen ze elkaar niet meer. Ze krijgen de grootste ruzie, en alles gaat verkeerd. De mensen van Babel gaan uit elkaar. En dat was precies wat de Here God wilde! De ene groep gaat naar het oosten, de andere naar het westen. Een derde groep gaat naar het noorden en een vierde naar het zuiden. En de stad Babel, waar de geweldige toren van Babel moest komen, krijgt haar toren nooit!

Er is dus niets terechtgekomen van hun plannen om bij elkaar te blijven en samen sterk te zijn; om net zo machtig te zijn als hun Schepper. God Zelf heeft ervoor gezorgd dat hun slechte plan niet doorgaat. Nu zijn ze toch uit elkaar gegaan, hoewel ze dat niet wilden!

15. Dichters van de Psalmen

Het verhaal dat nu komt, staat bijna nooit in een Bijbel voor jonge mensen. Dat komt omdat het boek Psalmen nogal moeilijk te begrijpen is. Maar omdat er wel vaak over gesproken wordt – zondags in de kerk, of aan tafel wanneer er uit de Bijbel wordt voorgelezen – staat er toch iets over de Psalmen in deze Bijbel.

Zondags in de kerk wordt er vaak een Psalm gezongen uit het Psalmboek. Maar wanneer je de woorden van deze Psalm in de Bijbel leest, zul je ontdekken dat daar niet precies hetzelfde staat; en de verzen kloppen ook niet met elkaar. Hoe kan dat?

Toen de dichters en koorleiders (een ander woord

hiervoor is: dirigenten) deze liederen maakten, zongen de mensen in Israël ze daarna op de manier zoals de dichters en koorleiders dat wilden. Maar wij weten deze manier niet precies. En al zouden we deze manier wél weten, dan zouden we ze waarschijnlijk toch niet zo kunnen zingen. De mensen in Israël zongen heel anders dan wij; hun liederen hoefden ook niet te rijmen.

Ook andere mensen dan de Israëlieten wilden de Psalmen graag zingen; daarom hebben enkele mannen in ons land de Psalmen op rijm gezet; ze hebben ze berijmd. Anderen hebben er muziek bij geschreven en nu kan iedereen ze zingen.

De Psalmen zijn liederen die gemaakt zijn door dichters die leefden in de tijd van het Oude Testament. Deze dichters hebben allemaal vóór God gekozen, want ze willen de Here God aanbidden met hun liederen.

In het boek Psalmen staan er 150. Bij het begin van een Psalm staat bijna altijd wie dit lied geschreven heeft. De meeste – dat zijn er 73 – zijn door David gemaakt.

Van Salomo staan er maar 2 in, maar hij heeft wel 100 liederen gemaakt!

Asaf, Heman en andere koorleiders van de tempelzangers hebben er 25 gemaakt.

Ook van Mozes staat er 1 in.

Dan blijven er nog 24 over waarvan we de naam van de dichter niet weten.

Iemand die ná Salomo leefde, heeft de liederen die de Here God in de Bijbel wilde hebben, bij elkaar gezet.

En zo is het boek Psalmen ontstaan.

Alle psalmdichters hebben hun liederen gemaakt omdat ze de Here God willen aanbidden.

Er staan blijde en verdrietige liederen in de 150 Psalmen, want de dichters maken hun liederen niet alleen als ze blij of dankbaar zijn; ze maken ze ook als ze zorgen of verdriet hebben. Als ze op de vlucht zijn voor de vijand, of als ze denken dat de Here God hen is vergeten.

Soms vindt een dichter alles wat hij in de natuur ziet zó mooi, dat hij de Schepper ervoor dankt en Hem aanbidt met een prachtig lied.

Soms denkt de dichter eraan hoe geweldig de Here altijd voor de Israëlieten gezorgd heeft toen ze in de woestijn waren. Ze konden alle vijanden verslaan omdat de Here met hen meeging. Na veertig jaar mochten ze eindelijk in het prachtige land Kanaän wonen, het land dat de Here God hun beloofd had. Als de dichter aan al deze dingen denkt, móét hij wel zingen!

Soms maken de psalmdichters liederen die ze zelf niet goed begrijpen.

Vooral David doet dat vaak. Hij zingt dan woorden die hij niet zélf bedenkt, al lijkt dat wel zo. Het zijn woorden die de Here God in zijn hart legt en die iets bijzonders betekenen. De Here God wil met die woorden en zinnen de mensen iets vertellen; iets wat over een hele tijd pas zal gebeuren. Vaak duurt het nog honderden

jaren voordat het gebeurt! We noemen deze liederen: *profetische Psalmen*.

Eigenlijk zijn de dichters profeten als ze zulke liederen maken.

Psalm 97 is een mooie profetische Psalm. Het eerste vers is meteen al prachtig. Er staat: de Here is Koning! Dat de Here Koning is, zie je niet als je om je heen kijkt in de wereld. Wat zijn er veel oorlogen waardoor mensen sterven. Wat is er veel verdriet. Wat gebeuren er vreselijke dingen. Wat zijn er veel mensen die doodgaan van de honger! God ziet dat allemaal. En Hij vindt het nog veel erger dan wij dat de mensen vechten, dat ze alleen maar aan zichzelf denken en anderen laten verhongeren.

De Here God kán er meteen een eind aan maken; Hij is immers de Schepper van de hemel en de aarde. Hij weet alles en ziet alles. Hij is Koning over iedereen en over alle dingen.

Nu laat Hij de nare dingen nog toe. Daar heeft Hij een bedoeling mee. Voor ons is dat moeilijk te begrijpen. Wij denken vaak: Waarom doet de Here niets als mensen met elkaar vechten?

Waarom doet Hij niets als er een aardbeving is, waardoor veel mensen geen huis meer hebben en anderen onder het puin sterven? Hij is toch de Koning van de hemel en de aarde? Dat heeft Hij toch Zelf laten opschrijven in de Bijbel? Kan Hij het soms niet meer aan? Loopt het Hem uit de hand?

In Psalm 97 zegt de Here dat Hij inderdaad de Koning van de hemel en de aarde is. En Hij zegt in deze Psalm dat er een dag zal komen dat alle mensen zullen zien hóé machtig Hij is. Dan zullen ze voor Hem knielen en Hem aanbidden; ook de mensen die niet van Hem houden. Zelfs de mensen die zeggen dat Hij niet bestaat, zullen voor Hem knielen!

Op die dag zal God laten zien dat Hij niet alleen Koning is over de mensen, maar ook over de dieren, de planten, de bergen en de zeeën; ook over de zon, de maan en de sterren; over álles wat er is! Hij heeft alles immers Zelf gemaakt!

Nú zien we daar nog niets van. Maar eenmaal zal iedereen het zien! Daarom is Psalm 97 een profetische Psalm. Wat er in deze Psalm staat, is nog niet gebeurd, maar zál wel gebeuren. Niemand weet wannéér dat is; ook de man die deze Psalm gemaakt heeft, wist het niet.

Er staan ook *Messiaanse* liederen in het boek Psalmen. Dat zijn liederen die over de Messias gaan. Het woord 'Messias' betekent: Gezalfde. Het woord 'gezalfd' komt vaak voor in het Oude Testament. Aäron wordt gezalfd tot hogepriester wanneer de tabernakel klaar is. Saul, David en Salomo worden gezalfd tot koning.

De mensen uit het Oude Testament kennen dit woord goed. Ze weten dat de Gezalfde, de Messias, op een keer zal komen. Hij zal hen bevrijden van de vijanden. Deze Man zal de belangrijkste Koning zijn die er bestaan heeft, of bestaan zal. Hij zal een nakomeling zijn van koning David. Dat heeft de Here God Zelf aan David beloofd.

In het Nieuwe Testament wordt deze Gezalfde Christus genoemd. Messias en Christus betekenen hetzelfde. De Here Jezus wordt in de Bijbel Messias én Christus genoemd. Hij is de Christus! Als Hij is geboren, in Bethlehem, zeggen de engelen tegen de herders: 'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.'

De dichter die een Messiaanse Psalm maakt, zingt een lied over de Here Jezus, terwijl hij helemaal niet weet dát het over Jezus gaat. Het duurt nog honderden jaren voor de Here Jezus geboren wordt!

Psalm 23 is een Messiaanse Psalm; dit lied gaat over een herder, over de Herder, Jezus Christus. David heeft dit lied gemaakt. Misschien zit hij, terwijl hij dit lied maakt, in de schaduw van een boom te spelen op zijn citer. Terwijl hij speelt en zingt, kijkt hij ondertussen goed rond. Niemand weet zoveel over het verzorgen van een kudde schapen als de herder David. Hij weet precies wat de schapen nodig hebben, waar het lekkerste gras te vinden is, hoe hij de wilde dieren moet verjagen of doden die zijn schapen willen roven. David denkt dat hij over zichzelf zingt; en dat is natuurlijk ook wel zo. Maar eigenlijk zingt hij over de Here Jezus. Jezus Christus is de échte goede Herder. En wij zijn Zijn schapen. David doet zijn best om goed voor zijn schapen te zorgen, maar de Here Jezus zorgt nog veel beter voor óns, voor Zijn schapen. Alleen Híj weet wat het beste is voor ons.

Psalm 22, ook een Messiaanse Psalm, vertelt iets over het lijden van de Here Jezus, terwijl Hij aan het kruis hangt. Deze Psalm is ook door David gemaakt. We weten niet precies wat er aan de hand is met hem als hij dit lied maakt. Waarschijnlijk zit koning Saul weer achter hem aan, nadat de Israëlieten zijn schuilplaats verraden hebben aan Saul. Dat is vreselijk voor David. De Israëlieten en hij horen immers bij hetzelfde volk. Hoe vaak heeft hij niet voor hen gevochten tegen de Filistijnen! Nu hij op de vlucht is, bespotten ze hem, omdat hij altijd zegt dat hij op God vertrouwt.

David roept tot God om hulp – Saul kan hem elk ogenblik overvallen – maar het lijkt alsof God niet meer naar hem luistert. Het lijkt zelfs of God hem heeft verlaten!

David begint dit lied dan ook met: 'Here, waar bent U? Ik roep tot U om hulp, maar U geeft mij geen antwoord!'

Duizend jaar later roept de Here Jezus het uit, terwijl Hij aan het kruis hangt: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?'

Een eindje verder in deze Psalm roept de wanhopige David als hij weet dat de Israëlieten hem aan Saul hebben verraden: 'De mensen bespotten mij; ze steken hun tong tegen mij uit. Ze zeggen tegen me: "Jij vertrouwt immers altijd op God? Je zegt dat God van je houdt; dan moet Hij jou maar verlossen uit de handen

van koning Saul. Wij willen niets meer met jou te maken hebben.”

Ja, mensen die eerst door David zijn verlost van hun vijanden, laten hem nu in de steek en verklikken zelfs zijn schuilplaats aan Saul!

Als de Here Jezus aan het kruis hangt, duizend jaar later, zeggen mensen die erbij staan, spottend over Hem: ‘Anderen heeft Hij gered, maar Zichzelf kan Hij niet redden. Hij heeft gezegd dat Hij op God vertrouwt. Waarom helpt God Hem dan niet? Laat God ervoor zorgen dat Hij van het kruis af kan komen!’ Nu komt het laatste voorbeeld uit deze Messiaanse Psalm.

David zegt: ‘Ze verdelen mijn kleren. En ze loten erom wie mijn mooiste kledingstuk mag hebben.’ Misschien heeft hij zijn mooie kleren ergens laten liggen als hij halsoverkop moet vluchten. De vijanden vinden die kleren en nemen ze mee.

Bij de Here Jezus gaat het net zo, duizend jaar later. Vier Romeinse soldaten die Hem Zijn kleren hebben uitgetrokken voor ze Hem aan het kruis hingen, verdelen nu Zijn kleren, terwijl ze de wacht houden bij het kruis. Er is één kledingstuk bij dat uit één stuk is geweest; er zit dus geen naad in. Zoiets is moeilijk te maken en dus heel kostbaar. De vier soldaten zeggen tegen elkaar: ‘Dit kledingstuk scheuren we niet in vieren; we gaan het verloten!’

Dan zijn er ook Messiaanse Psalmen waarin de Here Jezus Koning is, dé Koning!

Psalm 118 is zo’n Psalm. Maar hij is moeilijk te begrijpen. Er staat één zin in die niet zo moeilijk is en die vaak genoemd wordt, vooral wanneer het Pasen wordt.

Deze zin is: ‘Gezegend hij, die komt in de naam van de Here.’

Duizend jaar later rijdt de Here Jezus op een ezel de stad Jeruzalem binnen. De mensen hebben hun jassen voor Hem op de grond gelegd. Ze halen takken van de bomen en leggen die ook op de grond. Nu loopt de ezel waar hun Koning op zit over een kleed van jassen en takken. Ze zwaaien met palmtakken en roepen: ‘Hosanna, de Zoon van David; gezegend is Hij die komt in de naam van de Here.’

Er zijn nog andere Psalmen dan de profetische en de Messiaanse.

Verschillende dichters hebben *bedevaartsliederen* geschreven. Een ander woord ervoor is: *pelgrimsliederen*. Een pelgrim is iemand die op weg is naar een speciale, heilige plaats.

Drie keer per jaar gaan de Israëlieten met hun gezin naar een feest in Jeruzalem. De Here God heeft hun gezegd dat dit moet. Vanuit het hele land reizen ze ernaartoe. Sommigen doen daar wel drie of vier dagen over. Dat zijn helemaal geen nare dagen. Ze gaan samen met hun burens of hun familie.

Onderweg zingen ze liederen, pelgrimsliederen. Hoe dichter ze bij Jeruzalem komen, hoe enthousiaster ze zingen! Als ze na een lange tocht bij de tempel zijn, en het prachtige huis van God van dichtbij kunnen zien, danken ze Hem weer met een lied.

Na het lezen van dit verhaal zijn de Psalmen misschien een klein beetje minder moeilijk geworden.

32. Bartimeüs

Lucas 18

Aan de kant van de weg, bij Jericho, zit een bedelaar; Bartimeüs heet hij. Hij is blind; daarom kan hij geen geld verdienen zoals andere mannen. Maar hij heeft natuurlijk wel geld nodig om eten te kopen. Daarom zit hij hier te bedelen.

De meeste mensen kennen hem wel; ze geven hem vaak wat geld. Aan het einde van de dag heeft hij meestal genoeg gekregen om er eten voor te kopen. De blinde Bartimeüs zit de hele dag op zijn plekje aan de kant van de weg, maar hij weet precies wat er in de stad gebeurt! Hij luistert altijd heel goed naar de gesprekken die de mensen met elkaar hebben, en hij onthoudt het allemaal!

Op een dag hoort hij veel mensen naar Jericho komen; en vanuit de stad lopen er meer mensen dan anders langs hem heen.

Er is vast iets bijzonders aan de hand, denkt Bartimeüs. Zou Jezus van Nazareth er aankomen met Zijn discipelen? Hij was hier al in de buurt, heb ik gehoord. Als Hij het inderdaad is...!

'Wat is er aan de hand?' vraagt hij aan iemand die haastig langs hem heen wil lopen.

'Jezus van Nazareth komt eraan. Hij is al vlakbij,' is het antwoord.

'Zoon van David, Jezus, heb medelijden met mij!' roept Bartimeüs opeens. Dat roept hij niet één keer, maar wel twintig keer.

'Houd toch op met je geschreeuw. Jezus heeft heus geen tijd voor jou,' zeggen de mensen die langs hem lopen, boos.

Maar Bartimeüs trekt zich daar niets van aan. Hij roept nog harder: 'Zoon van David, Jezus, heb medelijden met mij.'

Hoe weet Bartimeüs dat Jezus van Nazareth de Zoon van David is? Hij moet het van iemand gehoord hebben. Maar van wie? De meeste mensen weten niet dat Jezus de Zoon van David is. Er staat niet in de Bijbel van wie Bartimeüs het heeft gehoord. Er staat alleen dat hij het telkens roept.

Bartimeüs hoort de groep mensen steeds dichterbij komen. Nu nog harder roepen, denkt hij. 'Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!' Bartimeüs merkt dat de groep mensen blijft stilstaan.

'Sta op, Bartimeüs, kom mee. Jezus roept je,' zegt iemand tegen hem.

'Heeft Hij mij gehoord? Mag ik bij Hem komen?' vraagt hij blij.

Bartimeüs staat vlug op, hij gooit zijn jas van zich af zodat hij vlugger kan lopen. Iemand neemt hem bij de hand en brengt hem bij de Here Jezus. Eerst wilden ze niet dat hij naar Jezus riep, en nu brengen ze hem naar Jezus toe!

'Je hebt Mij geroepen. Wat kan Ik voor je doen?' zegt Iemand vriendelijk tegen hem. Nog nooit heeft iemand zó vriendelijk tegen me gepraat. Dit is de stem van Jezus, denkt Bartimeüs blij.

'Here, ik wil zo graag zien!' zegt hij.

'Je hebt op Mij vertrouwd; je geloofde dat Ik jou kon genezen. Daarom ben je nu genezen; je kunt zien,' zegt de Here Jezus tegen hem.

Het is waar! Opeens kan Bartimeüs zien! En wie ziet hij het eerst? Jezus, de Zoon van David!

De blinde bedelaar die altijd aan de kant van de weg zat, gaat nu met Jezus mee. Hij geloofde dat Jezus de Zoon van David is; en hij geloofde dat Jezus hem kon genezen! Daarom kan hij nu zien!

33. Zacheüs

Lucas 19

De Here Jezus gaat de stad Jericho binnen. Daar staan al veel mensen op Hem te wachten; die hebben zóveel over Hem gehoord. Hij heeft zieke mensen genezen; Hij heeft de blinde Bartimeüs genezen. Hij heeft zelfs dode mensen weer levend gemaakt! Nu Hij in Jericho is, wil iedereen Hem graag zien.

Een van deze mensen is Zacheüs, de tollenaar. Hij is al vroeg aan de kant van de weg gaan staan. Dan staat hij straks vooraan als Jezus langskomt. Hij wil de Here Jezus zó graag zien; misschien mag hij Hem zelfs iets vragen! Dat zou geweldig zijn. Maar dat gebeurt natuurlijk niet. Niemand in Jericho wil met hem praten; dan wil Jezus het vast ook niet. Tollenaars zijn slechte mensen, en hij is nog wel een oppertollenaar! Zacheüs denkt: Als ik Hem alleen maar mag zién! Dan ben ik al tevreden. Misschien voel ik me dan wat minder ongelukkig.

Waarom is Zacheüs zo ongelukkig? Hij heeft een prachtig huis en draagt dure kleren. Hij is rijk; hij kan alles kopen wat hij wil hebben.

Maar er zijn een paar dingen die Zacheüs niet kan kopen. Hij kan geen vriendschap kopen; hij kan ook geen geluk kopen. En déze twee dingen zou hij juist vreselijk graag willen hebben. Hij heeft een prachtig huis, maar er komt nooit iemand bij hem op bezoek; hij is altijd alleen in zijn mooie huis.

Zacheüs weet wel waarom niemand met hem wil praten. Hij is een tollenaar; hij werkt voor de vijand. Hij haalt de belasting op voor de Romeinse keizer. Veel tollenaars vragen meer belasting van de mensen dan de keizer heeft gezegd. Dat geld steken ze in hun eigen zak! Ze stélen dus geld van de mensen in Israël. Zacheüs heeft dat ook gedaan. Nu is hij een rijke man met een prachtig huis. Maar gelukkig is hij niet.

Eerst kon het hem niet schelen dat hij de mensen te veel liet betalen. Maar de laatste tijd vindt hij zichzelf een slecht mens, een dief!

Er komen steeds meer mensen in de straat. Zij willen Jezus ook graag zien. Ze duwen elkaar opzij, want iedereen wil vooraan staan. Eerst blijven ze bij Zacheüs uit de buurt; niemand wil naast een tollenaar staan. Zacheüs heeft dus nog steeds een prachtig plaatsje. Maar als het drukker wordt, duwen de mensen hem gewoon naar achteren, zodat hij na een poosje helemaal achteraan staat. Hij is nog klein ook, hij zal Jezus dus niet zien!

Opeens krijgt hij een prachtig plan; hij weet een manier om Jezus tóch te zien!

Zacheüs rent de straat uit, naar de volgende straat. Hier is het rustig, er is hier nog niemand te zien. Maar dat wordt straks wel anders. Jezus komt ook door deze straat, en al die mensen lopen met Hem mee. Er staan hier vijgenbomen; de takken ervan beginnen al laag. Zacheüs loopt naar een van de bomen toe en klimt erin. Hij verstopt zich tussen de bladeren. Maar hij kan wel iedereen zien die onder de boom loopt. Even later hoort Zacheüs de mensen de straat in komen. Wat een drukte, wat een gepraat!

Er lopen al een paar mensen onder de boom door. En dan? Dan komt Jezus eraan. Hij loopt recht op de boom af waarin Zacheüs zit.

Precies onder de boom kijkt Hij naar boven en zegt: 'Zacheüs, kom vlug naar beneden, want Ik wil vandaag bij jou op bezoek komen.'

Zacheüs weet niet wat hij hoort. Wil Jezus bij hém in huis komen? Vlug klimt hij uit de vijgenboom, en samen met de Here Jezus gaat hij naar zijn huis. Eindelijk komt er iemand bij hem op bezoek!

Als ze naar binnen gaan, blijven de andere mensen buiten staan. De deur gaat dicht; niemand kan erin.

'Moet je eens zien wat Jezus doet; Hij gaat op bezoek bij een dief, bij de oppertollenaar Zacheüs!' zeggen ze boos.

Zacheüs gaat voor de Here Jezus staan en zegt: 'Here, de helft van mijn geld geef ik aan de arme mensen. En de mensen die ik te veel belasting heb laten betalen, krijgen viermaal zoveel terug.' Zacheüs is zo gelukkig nu hij weet dat de Here Jezus van hem houdt. Hij mag er ook bij horen; de Here Jezus houdt zelfs van tollenaars!

Ze praten samen over veel dingen; over de Here God en over Zijn liefde voor de mensen. Zacheüs heeft veel te vragen; Jezus luistert geduldig naar hem en geeft overal een antwoord op.

Als ze eindelijk klaar zijn, zegt de Here Jezus: 'In dit huis woont een echte zoon van Abraham; hij hoort bij het echte volk Israël, bij Gods volk. Ik ben op de aarde gekomen om mensen te zoeken en te redden.

Zacheüs hoort ook bij de mensen die Ik wil redden.'